

Marširajo po polju,
vsak z bajonetom v dlani.
Zgubijo potlej v polju
se s hladnimi sencami,
se s hladnimi sencami.

A kaj je potlej v polju?
Le trava potlej polje,
le trava v polju polje.

*

* *

Jevgenij Vinokurov

Vse izdržim, prenesem, preživim.
Motnjava, kot v kozarcu, tiho se useda.
Določno tistikrat spregovorim
o tem nejasnem, ki mi dušo bega,
o tem nejasnem, ki ni zanj besed,
o tem nejasnem, ki je kaosu podobno.
Kar naj kipi!

Morda čez nekaj let
o vsem povem umirjeno, podrobno.
Vse bo zelo preprosto.

Toda zdaj
naj besno se kopiči, naj se pena
pení, naj valovi iz kraja v kraj
nejasno to, za kar še ni imena...

*

* *

Jevgenij Vinokurov

Sredi dvorišča moskovskega
fantek je krajec melone,
kot bi igral na orglice rdeče.
Potlej se drug mu približa
in ga poprosi: en sam grižljaj?!
Prvi nekaj mrmra, z glavó odkimava.

Tedaj ga drugi udari
in oba,
oprijeta,
se zvalita po tleh.

Rad bi kdajkoli napisal knjigo,
kjer bi bilo vse o času.
O tem, da ga ni. Da sta preteklost, prihodnost
eno in isto. — Sedanjost.
Zdi se mi, da vsi ljudje, ti, ki bilí so, ti, ki žive,
in ti, ki še pridejo,
danes žive.
Rad bi izčrpal temo časa do dna,
kot postrgajo z žlico soldaško menažko.

Mar nisem eden teh fantkov — jaz?

Če bi v večnosti bil urad izgubljenih stvari,
bi lahko v njem našli galošo Savonarole,
obujek Shakespeara,
ščipalnik Homerja.

RITEM

Jevgenij Vinokurov

Šoferji se boje samomorilcev.

Nekoč, ko sem gledal, kako
brivec britev ostrí na jermenu,
sem pomislil: svetu vlada ritem.

Ritem je svetu ukazan.
Svet je navit, kakor ura,
trdo in togo navita do kraja.

Noč z nujnostjo dnevu sledi.
Semaforji mežikajo na cestah.
Žličke vrte se mehanično
v kozarcu čuvaja v muzeju Vzhodnih kultur.
Luna je gospodar
v oceanu nad plimo-oseko.

Ritmični gumbi na britvi.
Mati, s prsmi, težkimi ko uteži,
ziba otroka.
Vse kar živi, utripa ko zvezde.

Toda kdo ve,
kaj vse lahko šine
človeku v glavo?

*

* *

Andrej Voznesenski

J. P. Sartre

Jaz
sem družina.
V meni kot v spektru biva sedem teh »jaz«,
kot sedem zveri, nepomirljivih, neznosnih,
a najbolj sinji med njimi
na svirel žvrgoli!

A na pomlād,
se mi zdi,
tistikrāt,
sem — osmi.

UPOR STROJEV

(Drugi monolog v stilu beatnikov)

Andrej Voznesenski

E. Neizvestnemu

Bežite — vase, na Haiti, v svetišča, stranišča, v Egipte —
bežite!

Nas so temni, kot horde roji,
zasužnili stroji.

V dilemah njihovi zviti pristaši
med pitjem bencina iz čašic
računajo: kdo na Angleškem je že in zakaj
vodil upor proti strojem nekdej?
Brž vkraj!...